

Vestunionen, og Fremskridtspartiet sagde, at det, vi skal gøre, er at forhindre, at EU begynder at have forsvarspolitik. Men så kommer SF og siger: Næh, næh, vi laver et lille, fikst forbehold. Vi er ikke medlem af Vestunionen, ergo siger vi bare, at de ikke kan tvinge os til at blive medlem af Vestunionen. Ergo kan vi ikke komme med, og vi skal ikke betale, men vi må endelig ikke stå i vejen for, at de andre kan gå videre. Fremskridtspartiet er stik modstander af det, og det var vi også før, under og efter.

Så kommer det fjerde forbehold om de retlige forhold, og så gentager historien sig: Fremskridtspartiet var igen modstander før, under og efter. Vi mener, det er forkert, at Danmark ikke accepterede den første folkeafstemning, der sagde: Danmark ønsker ikke, at der skal være overnational, overstatslig politik på det retlige område, og at der skal være overstatslig politik på ØMU's tredje fase, altså at der skal være en enhedsvaluta. Vi mener heller ikke, det kan være rigtigt, at vi skal have forsvar ind i EU og dermed også Vestunionen. Det er en forkert retning, vi er gået, og derfor skulle man have respekteret nej et den 2. juni 1992 og sagt: Fint, så må vi tage det op, hvis folk ikke vil acceptere tingene helt ud.

Men den måde, hvorpå den danske regering på daværende tidspunkt sammen med et flertal her i Folketinget prøvede at bortforklare, hvad folket havde sagt, og prøvede at lave en søforklaring med forbehold eller undtagelser, holder ikke vand, viser det sig nu. De er ikke det papir værd, de er skrevet på. Jeg håber, at i det mindste det forslag, der er kommet fra Enhedslisten kan give en lillebitte, bitte, bitte, bitte, bitte smule plaster på såret. Men det er ikke nær nok. Vi er nødt til at have en regering, der har mandmod og hjerte nok til at sige: Det er den forkerte vej, Unionen går!

Addi Andersen (CD):

I CD er vi tilfredse med regeringens garanti for, at forbeholdene gælder før, under og efter regeringskonferencen, og denne garanti mener vi regeringen har levet op til. Det er da ingen hemmelighed, at vi ønsker forbeholdene ophævet, men vi har hele tiden holdt fast i, at det var en selvstændig beslutning, der intet har med Amsterdamtraktaten at gøre.

Danmark lovede i Edinburgh, at de øvrige lande kunne gå videre på områder, hvor Danmark stod udenfor, og det er et løfte, som Danmark selvfølgelig bør stå ved. Hvilke praktiske

konsekvenser det vil få for Danmark, må vi så se på, og hvis prisen på et tidspunkt bliver for stor, må den danske befolkning tage stilling til, om den ønsker at ophæve forbeholdene. Men at blande denne diskussion sammen med godkendelse af Amsterdamtraktaten finder CD ikke rimelig.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er, og det har altid været, en pudsig diskussion, der har været ført om de her såkaldte forbehold, Danmark skulle have i forhold til Maastrichttraktaten. Ved en gennemgang af dem kan man jo se, at de rettigheder, Danmark har ifølge Edinburghafgørelsen, jo også er rettigheder, som Danmark havde efter Maastrichttraktaten.

ØMU-projektet, hvor Danmark gør det klart, at vi ikke ønsker at deltage i tredje fase, er et eksempel. Her har det jo vist sig, at såvel Sverige som Storbritannien har ret til at vælge at lade være med at deltage i ØMU's tredje fase, hvis de ønsker det, så den ret eksisterede altså efter Maastrichttraktaten uanset Edinburghafgørelsen.

Med hensyn til Vestunionen konstaterede Rådet i Edinburgh, at der ikke er noget i Maastrichttraktaten, der forpligter Danmark til at blive medlem af Vestunionen. Der er altså ikke noget i Maastrichttraktaten, der tyder på, at Danmark absolut skulle melde sig ind i Vestunionen. Det er rent faktisk det, der står i Rådets konklusioner fra topmødet i Edinburgh: Danmark er ikke forpligtet efter Maastrichttraktaten til at melde sig ind i Vestunionen. Jamen det kunne vi jo bare have læst.

Angående unionsborgerskabet tror jeg ikke, der var nogen lande, der ville anfægte, at unionsborgerskabet ikke skulle træde i stedet for et nationalt statsborgerskab, men skulle supplere det, og det tror jeg såmænd heller ikke, der var nogen, der var i tvivl om i Edinburgh. Det er der ikke noget der tyder på, når man læser konklusionerne derfra.

Omkring det retlige samarbejde noterer Rådet sig i Edinburgh, at Danmark ikke på et senere tidspunkt vil være med til et overstatsligt samarbejde på det retlige område. Men i Maastrichttraktaten fremgår det, at man jo skal have et mellemstatsligt samarbejde på det retlige område med henblik på, at det kan gøres overstatsligt ved enstemmighed, dvs. her havde Danmark i Maastrichttraktaten en mulighed for at blokere med veto, hvis vi ønskede det. Her